

ВЛАДАНА ПЕРЛИЋ

ЧЕТ БЕЈКЕР, ВЕЧЕРАС, САМО ЗА МОЈЕ УШИ

док пијуцкам мате  
гледам кроз умрљани прозор  
овај јадни и тихи крај по којем се играју  
вечерње сјенке умјесто дјече  
гдје су дјеца?  
пола их зарађује хљеб у туђини  
пола их се преобразило у  
аутомеханичаре чистачице продавачице локалне кавгаџије пијанице  
и ко зна каква још фантастична створења

шта ја радим оvdје са својим аргентинским чајем  
француским књигама и надареношћу за најбескорисније ствари?  
само не поново у туђину не поново у туђину  
завидим листовима што су се отргли од стабла  
па плове по вјетру неспутани  
е да сам морнар који има по једну драгу у свакој луци  
а заљубљен само у море  
да сам онај коме кад гледа заласке сунца тамо негдје  
код Цејлона или Суматре  
не недостаје нико и ништа  
онај који само склопи очи и кроз запљускивање таласа  
кликтање галебова и полагао лјуљушкање брода  
осјећа бесконачност  
не мисли на живот на копну који иде својим током  
на дјецу што одрастају без оца  
на своје лучке драгане што примају тек пристигле морнаре

није важно бити ни први ни последњи  
па чак ни једини  
морнари то најбоље знају  
јер познају море и његову варљивост  
зар се у мору поред школки и рогатих риба које свијетле у мраку  
не могу пронаћи и све могуће метафоре за живот?

али ја нисам тај тип морнара  
па настављам да пијуцкам свој мате и мислим најнеобичније мисли  
ево кад би сад само за моје очи цијењени свјетски лидери  
направили прекрасан спектакл  
у облику експлозије атомске бомбе  
ја не бих ни трепнула  
не зато што сам безосјећајна  
већ зато што ревносно вјерујем у обнављање  
макар се вратили као треноги киклопи  
поред свих ужаса у свијету  
како не бити оптимиста?

делиријум који у мени изазива матеин достигао је свој врхунац  
баш кад је у позадини труба Чета Бејкера зацвиљела најтужнији  
соло  
и подсјетила ме на нека страсна предвечерја с једном бившом  
љубави

због које и даље много патим  
иако је уопште не волим  
што ме не спречава да будем заљубљена  
онако средњошколски занесено и глупо  
јер у овом граду нема ништа друго да се ради  
осим да се скидају звијезде с неба незахвалницима  
и пије жерба мате

вечерас на небу нема звијезда  
све сам их одавно скинула  
тако да ћу бјесомучно да срчем мате у потрази за указањем  
док не потрошим обје ове кутије што сам донијела из Француске  
као поклон од мог пријатеља Сиријца  
а кад и мате нестане  
и остане само безвјездана тама  
е онда ћу да се ухватим за главу и отплачем  
и Француску и Босну и своју глупост заљубљене жене  
кад сам тражила дјетету да ме воли

иако сам врло добро знала  
да дјеца не знају ништа  
баш ништа  
осим да се играју